

Sygn. akt II SA/OI 397/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2023 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie
w składzie następującym:

Przewodnicząca	sędzia WSA Katarzyna Matczak (spr.)
Sędziowie	sędzia WSA Bogusław Jażdżyk asesor WSA Grzegorz Klimek
Protokolant	specjalista Marta Przewłucka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2023 r.
przy udziale Prokuratora Regionalnego w Białymstoku
sprawy ze skargi Gminy Ełk
na decyzję Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
z dnia 14 grudnia 2022 r., nr WIN-II.7840.4.165.2022
w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę
oddala skargę.

Na oryginale właściwe podpisy

ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

SPECJALISTA

Marta Przewłucka

UZASADNIENIE

Z akt administracyjnych przekazanych wraz ze skargą wynika, że Starosta Ełcki (dalej jako: „organ I instancji”) decyzją z 30 września 2022 r. odmówił Przedsiębiorstwu Usług Komunalnych Sp. z o.o. (dalej jako: „inwestor”, „uczestnik postępowania”) zatwierdzenia projektu zagospodarowania terenu i projektu architektoniczno-budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę spopielnarni z dwoma podziemnymi zbiornikami na gaz o pojemności 6400 l, zewnętrzną i wewnętrzną instalacją gazową, zewnętrznymi instalacjami kanalizacji deszczowej, sanitarnej, wodociągowej i elektrycznej na działkach nr 134/2, 134/1, 134/3 w obrębie 0003 Bartosze, gmina Ełk.

W uzasadnieniu decyzji podniesiono, że wskazane przedsięwzięcie jest niezgodne z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, terenu położonego w obrębie Bartosze, obejmującego działkę o nr 134, gmina Ełk. Stwierdzono, powołując się na § 7 ust. 14 pkt 1 planu miejscowego, że spopielnarnia zwłok nie jest związana z funkcją cmentarza, a zapisy planu jednoznacznie to potwierdzają. Cmentarze - zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1999 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych (Dz.U. z 1999 r. Nr 112, poz. 1316 ze zm.) - mieszczą się w zakresie zbioru 83 Urządzania terenów zielonych oraz budynki znajdujące się na terenie cmentarza, w grupie 127 jako pozostałe budynki niemieszkalne w klasie 1772 jako budynki przeznaczone do sprawowania kultu religijnego i czynności religijnych. Klasa ta obejmuje kościoły, kaplice, cerkwie, meczety, synagogi, itp. oraz cmentarze i obiekty z nimi związane, domy pogrzebowe, krematoria. Ponadto powołując się na art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz.U. z 1959 r. Nr 11 poz. 62 ze zm.) podniesiono, że na każdym cmentarzu powinien być dom przedpogrzebowy lub kostnica. Wskazano na rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 7 marca 2008 r. w sprawie wymagań, jakie muszą spełniać cmentarze, groby i inne miejsca pochówku zwłok i szczątków (Dz.U. z 2008 r. Nr 48 poz. 284), gdzie w § 7 dotyczącym powierzchni pod poszczególne elementy zabudowy cmentarnej brak jest wskazania konieczności zapewnienia powierzchni zabudowy dla spopielnarni zwłok. Wyjaśniono, że krematoria są obiektami samodzielnymi pełniącymi funkcję usługową, nie są ściśle związanymi z funkcją cmentarza. Zaprojektowanie takiego obiektu jest niedopuszczalne na terenie miejscowego planu, który nie przewiduje realizacji tego typu przedsięwzięcia.

Odwołanie od tej decyzji złożył inwestor, wnosząc o uchylenie decyzji organu I instancji w całości lub wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę i zatwierdzeniu projektu zagospodarowania terenu dla ww. inwestycji zgodnie ze złożonym wnioskiem.

W ocenie strony inwestycja jest zgodna z planem miejscowym. Zgodnie z załącznikiem do ustawy Prawo budowlane, budynki krematoriów mieszczą się w X kategorii. W tym kontekście wskazano, że § 7 ust. 14 pkt 2 planu miejscowego określa, że „w zagospodarowaniu terenu należy szczególnie uwzględnić obiekty o funkcji: administracyjno-socjalnej, kaplicy - domu pogrzebowego”. Z zapisu tego jednoznacznie wynika, że możliwe jest posadowienie budynków klasyfikowanych właśnie w kategorii X (np. kaplica). Nadto użyte przez prawodawcę sformułowanie „szczególnie” wskazuje na to, że nie jest to katalog zamknięty, a co za tym idzie możliwe jest posadowienie również innych budynków z tej samej kategorii budynków. Tym samym działanie inwestora jest zgodne z prawem.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski (dalej jako: „Wojewoda”, „organ odwoławczy”) decyzją z 14 grudnia 2022 r. uchylił decyzję organu I instancji z 30 września 2022 r. i orzekł o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę dla inwestora, obejmującego budowę spopielnarni z dwoma podziemnymi zbiornikami na gaz o poj. 6400 l, zewnętrzną i wewnętrzną instalacją gazową, zewnętrznymi instalacjami kanalizacji deszczowej, sanitarnej, wodociągowej i elektrycznej na działkach nr 134/2, 134/1, 134/3 w obrębie 0003 Bartosze, gm. Ełk, kategoria obiektów X.

W uzasadnieniu decyzji podniesiono, że inwestycja polegająca na budowie budynku spopielnarni zwłok nie została wymieniona w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839), w związku z tym zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029), przedsięwzięcie to nie wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Potwierdza to postanowienie Wójta Gminy Ełk z 23 maja 2022 r., w którym odmówiono wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie spopielnarni zwłok na terenie cmentarza komunalnego we wsi Bartosze, gmina Ełk. Organ ten wskazał, że dwa podziemne zbiorniki gazu o łącznej pojemności 12,8 m³ nie należą również do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i brak jest podstaw prawnych do podejmowania działań mających na celu ocenę ich oddziaływania na środowisko, a wszczęcie postępowania w tym zakresie należałoby uznać za bezprzedmiotowe.

Wskazano, że teren inwestycji, działki nr 134/2 i 134/3, objęte są ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, terenu położonego w obrębie Bartosze, obejmującego działkę o nr 134, gmina Ełk, zatwierdzonego Uchwałą Nr 11/21/2010 Rady Gminy Ełk z dnia 3 grudnia 2010 r. Teren ten w planie miejscowym oznaczony jest symbolem 1 ZC - tereny zieleni cmentarnej, gdzie określono szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. W § 7 ust. 14 pkt 1 planu zakazano lokalizacji inwestycji i urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanej z funkcją cmentarza; natomiast w ust. 14 pkt 2 zapisano, że w zagospodarowaniu terenu należy szczególnie uwzględnić obiekty o funkcji: administracyjno-socjalnej, gospodarczej, kaplicy - domu przedpogrzebowego. Podano, że działka inwestycyjna jest już częściowo zabudowana, a inwestor prowadzi na niej działalność gospodarczą polegającą m. in. na usługach cmentarnych, zgodnie z powierzonym przez Miasto Ełk, zadaniem własnym gminy w zakresie pochówku. Poszerzenie tej działalności o budynek z instalacją do spopielenia zwłok mieści się w zakresie kontynuacji funkcji usługowej realizowanej już na terenie działki inwestycyjnej. Zwrócono uwagę, że na terenie cmentarza oprócz zwykłych kwater grobowych znajduje się kolumbarium. Uznano, że spopielarnia jest związana z funkcją cmentarza, choć nie każdy pochówek będzie się wiązał z grzebaniem skremowanych zwłok tylko na tym cmentarzu. Wojewoda przywołał art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2022 r. poz. 503), z którego wynika, że każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich. Nie jest więc dopuszczalna taka wykładnia przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, będącego aktem prawa miejscowego, która prowadziłaby do nieusprawiedliwionego ograniczenia możliwości zabudowy działki stanowiącej własność inwestora. W ocenie organu nie można przytaczać literalnie zapisów planu, w których jednoznacznie nie wyszczególniono spopielarni zwłok.

Poza tym Wojewoda podkreślił, że organ nie może wzywać inwestora do usunięcia braku projektu, który w jego ocenie jest potrzebny i następnie z powołaniem się na art. 35 ust. 5 pkt 1 P.b. odmówić zatwierdzenia projektu i udzielenia pozwolenia na budowę. W okolicznościach tej sprawy inwestor miał słuszość, że postanowienie było wydane z uchybieniem podstawy prawnej. Stwierdzono, że odmowa udzielenia

pozwolenia na budowę sprowadzała się głównie do wywodów starosty o niezgodności projektowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Wezwanie inwestora do przedłożenia decyzji na emisję zanieczyszczeń było bezpodstawne, bez wskazania podstawy prawnej, jako warunek do uzyskania pozwolenia na budowę. Okoliczność, że działalność usługowa polegająca na prowadzeniu spopieleni zwłok może emitować zanieczyszczenia nie ma znaczenia dla oceny zgodności inwestycji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdyż krematoria nie zostały ujęte w rozporządzeniu w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Wskazano, że firmy produkujące piece kremacyjne stosują wszelkie normy bezpieczeństwa i urządzenia zapobiegające przedostawaniu się gazów do środowiska. Proces spalania sterowany jest automatycznie. Dzięki zastosowaniu odpowiedniego systemu nadzoru nad procesem, utrzymywany jest nadmiar poziomu tlenu na poziomie gwarantującym kompletne spalanie. Stosowane zabezpieczenia technologiczne eliminują ewentualne zagrożenia dla otoczenia w pobliżu krematorium. Uzyskanie takiej decyzji jest potrzebne przed oddaniem instalacji do użytkowania i wynika z innych przepisów niż Prawo budowlane. Uznano, że inwestor spełnił wszystkie wymagania określone w art. 35 ust. 1 i art. 32 ust. 4 P.b, dlatego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie mógł odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę.

Skargę na decyzję Wojewody z 14 grudnia 2022 r. wywiodła Gmina Ełk (dalej jako: „skarżąca”, „Gmina”), wnosząc o jej uchylenie. Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie:

- 1) art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane (dalej: „Pb”) w zw. z § 7 ust. 14 pkt 1 uchwały Nr II/21/2010 Rady Gminy Ełk z dnia 3 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, terenu położonego w obrębie Bartosze, obejmującego działkę o nr ewid. 134, Gmina Ełk (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. z 2011 r. Nr 18, poz. 351) poprzez ustalenie, że budowa krematorium jest zgodna z ustaleniami planu, mimo iż w planie miejscowym zakazano lokalizacji inwestycji niezwiązanych z funkcją cmentarza, zaś spalarni zwłok stanowi działalność usługową, niezwiązaną bezpośrednio z cmentarzem,
- 2) art. 35 ust. 1 pkt 2 Pb w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 7 marca 2008 r. w sprawie wymagań, jakie muszą spełniać cmentarze, groby i inne miejsca pochówku zwłok i szczątków (dalej: „rozporządzenie z 7 marca 2008 r.”), poprzez dopuszczenie budowy spalarni zwłok, mimo że cmentarze projektuje się

i utrzymuje jako tereny o założeniu parkowym, zaś działalność usługowa w postaci spalania zwłok nie mieści się w tym zakresie,

3) art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych oraz § 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia z 7 marca 2008 r. poprzez uznanie, że powyższe przepisy dopuszczają budowę spalarni zwłok na obszarze cmentarza, mimo iż przewidują jedynie lokalizację domu przedpogrzebowego lub kostnicy, a w uzasadnionych lokalnymi potrzebami przypadkach, kaplicę i zaplecze administracyjno-gospodarcze, co oznacza jednocześnie, że nie dopuszczają lokalizacji innych obiektów.

W uzasadnieniu skargi skarżąca stwierdziła m.in., że nie można zgodzić się z Wojewodą, że spopielnia jest związana z funkcją cmentarza. Jest to w jej ocenie działalność usługowa, której celem jest spopielenie zwłok, co nie oznacza jednak bezpośredniego związku z chowaniem zwłok. Sam zaś fakt, że urny z prochami są przechowywane na cmentarzu nie oznacza, że kremacja zwłok stanowi kontynuację funkcji usługowej realizowanej już na terenie działki i ma się odbywać na cmentarzu. Idąc tokiem rozumowania Wojewody wszelkie związane z cmentarzem usługi (budowa nagrobków) czy produkcja zniczy, czy trumien mogłyby być realizowane w obrębie cmentarza. Celem cmentarza jest jedynie chowanie zwłok i dopuszczalna jest lokalizacja budynków związanych z obrządkiem przedpogrzebowym (kaplica, kostnica, dom przedpogrzebowy). Cmentarz ma też pełnić funkcje sakralne, czemu przeczy dopuszczenie zabudowy usługowej w postaci kremacji zwłok.

Za odmiennością funkcji cmentarza i spalarni zwłok świadczą również przepisy ustawy Prawo budowlane, które w załączniku określają odmienne kategorie dla cmentarzy (VI) i krematoriów (X) czy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD), które kremację zwłok klasyfikuje (96.03.Z) w klasie pogrzeby i działalność pokrewna (grzebanie i kremację zwłok ludzkich i zwierzęcych oraz usługi powiązane).

Budowa spalarni jest według skarżącej sprzeczna z § 3 rozporządzenia z 7 marca 2008 r., w świetle którego cmentarze projektuje się i utrzymuje jako tereny o założeniu parkowym, a zatem jako tereny zielone. Działalność usługowa w postaci spalania zwłok nie mieści się w powyższym zakresie.

W odpowiedzi na skargę Wojewoda wniósł o jej oddalenie podtrzymując w całości stanowisko zaprezentowane w zaskarżonym rozstrzygnięciu.

W piśmie procesowym z 1 czerwca 2023 r. skarżąca wskazała, że należy poddać w wątpliwość podjęcie przez Wojewodę kroków mających na celu dokładne wyjaśnienie

stanu faktycznego, skoro już sam krąg stron nie został przez organ zweryfikowany. W ocenie skarżącej nie zweryfikowano też obszaru oddziaływania obiektu, do czego jest zobowiązany m.in. w celu ustalenia prawidłowego kręgu stron. Z uzasadnienia decyzji nie wynika, czy organ dokonał analizy tego, czy wskazana przez projektanta informacja o obszarze oddziaływania obiektu zawiera wskazanie przepisów prawa, w oparciu o które dokonano określenia obszaru oddziaływania obiektu oraz zasięgu tego obszaru. Wskazano, że inwestycja może naruszać przepis art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym.

W piśmie procesowym z 5 czerwca 2023 r., zatytułowanym jako „odpowiedź uczestnika postępowania na skargę” inwestor wniósł o odrzucenie skargi z uwagi na:

- a) wniesienie jej przez podmiot, który nie posiada przymiotu strony w tym postępowaniu i nie wykazał aby jego interes prawny został naruszony,
- b) wniesienie skargi przez osobę nieuprawnioną, tym samym nieposiadającą zdolności procesowej. Z ostrożności procesowej wniesiono o oddalenie skargi jako niezasadnej. Podniesiono, że Gmina Ełk na żadnym etapie postępowania administracyjnego nie była stroną tego postępowania. Planowana zaś przez uczestnika postępowania inwestycja ma być zlokalizowana tylko i wyłącznie na terenie Gminy - Miasta Ełk. Jak wynika z analizy dokumentacji geodezyjnej, sąsiedztwo planowanej inwestycji to także teren Gminy Miasta Ełk i to ona była stroną postępowania administracyjnego przed organami dwóch instancji. Gmina Ełk nie złożyła także wniosku w trybie art. 33 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Tym samym nie może być uznana za uprawnioną do składania skargi na decyzję administracyjną. Wyjaśniono również - w odniesieniu do zarzutu braku legitymacji procesowej - że skarga jest podpisana przez radcę prawnego Łukasza Oniśko, który posługuje się pełnomocnictwem wystawionym przez Wójta Gminy Ełk. Jednak Akt Wyboru Wójta Gminy Ełk pochodzi z wcześniejszej kadencji i jest datowany na 8 grudnia 2014 r. Podobnie samo pełnomocnictwo nosi datę z 11 czerwca 2015 r. W dniu 21 października 2018 r. miały miejsce kolejne wybory samorządowe. Kadencja, z której pochodzą wskazane wyżej dokumenty wygasła z dniem wyborów. Brak jest uzasadnienia do posługiwania się nimi obecnie. Tym samym skarga jest obarczona wadą prawną polegającą na braku legitymacji procesowej do występowania przed WSA w Olsztynie. Podkreślono, że działanie Wojewody było zgodne z prawem i wydana decyzja inwestycyjna jest prawidłowa. Z zarzutami skarżącej Gminy nie sposób się zgodzić, gdyż skarga jest jedynie polemiką, nie wnoszącą żadnych nowych wartości. Inwestor prowadzi działalność

gospodarczą polegającą m.in. na usługach cmentarnych z ramienia zadań realizowanych przez gminę. Natomiast w zakresie lokalizacji budynku krematorium, wniosek o pozwolenie na budowę jest zgodny z obowiązującym planem miejscowym.

Pismem z 15 czerwca 2023 r. Stowarzyszenie Osiedle Bartosze Sunowo (dalej jako: „Stowarzyszenie”) zwróciło się do Sądu z wnioskiem o dopuszczenie do udziału w przedmiotowym postępowaniu, uzasadniając to tym, że sprawa dotyczy zakresu statutowej działalności stowarzyszenia, gdyż budowa spalarni zwłok w granicach miejscowości Bartosze ma wpływ na racjonalność zagospodarowania terenu osiedla.

Postanowieniem z 30 czerwca 2023 r. sygn. II SA/OI 397/23 WSA w Olsztynie dopuścił do udziału w sprawie w charakterze uczestnika wspomniane Stowarzyszenie.

W piśmie procesowym z 30 czerwca 2023 r. inwestor odniósł się do zastrzeżeń zawartych w piśmie skarżącej Gminy Ełk z 1 czerwca 2023 r., nie zgadzając się ze sformułowanymi tam zarzutami.

W dniu 29 września 2023 r. Prokurator Regionalny w Białymstoku zgłosił swój udział w sprawie.

Pismem procesowym z 2 października 2023 r. Gmina Miasto Ełk, działająca przez pełnomocnika, zwróciła się do WSA w Olsztynie o oddalenie skargi. Podano, że w ocenie Gminy Miasta Ełk decyzja zatwierdzająca projekt zagospodarowania terenu i projekt architektoniczno-budowlany oraz udzielenie pozwolenia na budowę spopielnarni z dwoma podziemnymi zbiornikami na gaz o pojemności 64001, zewnętrzną i wewnętrzną instalację gazową, elektrycznej, zlokalizowanymi w obrębie 0003 jest zgodna z ustaleniami planu miejscowego dla miejscowości Bartosze. Nie można podzielić zarzutów Gminy Ełk w zakresie negatywnego oddziaływania inwestycji na pobliski obszar. Zarzut naruszenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zezwolenie na budowę spopielnarni zwłok jest chybiony.

W piśmie procesowym z 5 października 2023 r. Prokurator Regionalny w Białymstoku podniósł m.in., że skarżona decyzja jest sprzeczna z uchwałą Nr II/21/2010 Rady Gminy Ełk z 3 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, terenu położonego w obrębie Bartosze, obejmującego działkę o numerze ewidencyjnym 134, Gmina Ełk. Z § 7 pkt 3 uchwały wynika, że teren przeznaczony jest na cmentarz komunalny. Jest to podstawowe przeznaczenie, jednak zgodnie z ustaleniami szczegółowymi dozwolone jest w uzasadnionych przypadkach - przeznaczenie dodatkowe. Uchwała dopuszcza, w ramach przeznaczenia dodatkowego, małą architekturę, modernizację, przebudowę

oraz budowę urządzeń i sieci infrastruktury technicznej, natomiast zabrania sytuowania nośników reklamowych oraz tymczasowych obiektów usługowo-handlowych, nie wypowiedając się wprost co do spopielarni zwłok. W § 7 pkt 14 uchwały ustalono zakaz lokalizacji inwestycji i urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanej z funkcją cmentarza. Tak sformułowane postanowienia uchwały, nie pozwalają na wybudowanie spopielarni na wskazanej działce. Przedmiotowa inwestycja, mimo, że niewątpliwie związana z szeroko rozumianymi usługami pogrzebowymi, nie jest ustawowo obligatoryjnym elementem terenu cmentarnego, tak jak np. kaplica czy dom pogrzebowy i nie jest konieczna dla pochówku zwłok ludzkich. Usługi pogrzebowe stanowią kategorię szerszą niż pochówek zwłok i można do nich zaliczyć chociażby usługi pomnikarskie, które również nie są niezbędne dla pochówku zwłok ludzkich. Spopielarnia zwłok jest odrębną instalacją, która nie stanowi kontynuacji funkcji cmentarza jako miejsca pochówku ludzkich szczątków, a stanowi odrębną funkcję usługową.

W ocenie Prokuratora potwierdzenia zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego nie można upatrywać w postanowieniu Wójta Gminy Ełk z dnia 23 maja 2022 r. o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

Nietrafiony jest argument wskazujący na to, że na działce posadowione są już dwa wielofunkcyjne, parterowe budynki, w których znajdują się pomieszczenia administracyjne, socjalne pracowników, magazynowe i toalety. Okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla oceny zgodności projektu budowy spopielarni zwłok, gdyż dotyczy budynków o innym przeznaczeniu, których możliwość wzniesienia na tej nieruchomości wynika bezpośrednio z przepisów ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych oraz uchwały Nr II/21/2010 Rady Gminy Ełk z dnia 3 grudnia 2010 r.

Na rozprawie w dniu 6 października 2023 r. pełnomocnik skarżącej wyjaśnił co do legitymacji procesowej Gminy, że doręczono Gminie Ełk decyzję Wojewody, więc zgodnie z orzecznictwem sądowym jest ona stroną postępowania o pozwolenie na budowę i mogła wnieść skargę. Zarzucił, że w przygotowanym przez projektanta opisie pkt. VII dotyczącym oddziaływania projektu nie przytoczono wszystkich regulacji, w oparciu o które ustalono obszar oddziaływania obiektu. Zabrakło także danych dotyczących samej spalarni, więc nie wiadomo w jakim zakresie nastąpi odbiór do użytkowania tego budynku.

Wójt Gminy wskazał, że na terenie miasta Ełk znajduje się cmentarz nr 2 i Prezydent Ełku dokonał zmiany w zapisach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdzie doprecyzowano warunki umieszczenia tam krematorium, zatem miał świadomość, że poprzednie przepisy planu miejscowego nie dawały możliwości budowy krematorium. Takie same zapisy znajdują się w planie miejscowym dla cmentarza zlokalizowanego na terenie Gminy Ełk. Zaprzeczył, aby miał wiedzę o planach budowy krematorium na terenie cmentarza w Bartoszach.

Pełnomocnik inwestora zarzuciła, że Gmina Ełk nie posiada legitymacji do wniesienia skargi w tej sprawie, nie wносиła o uznanie jej za stronę postępowania o pozwolenie na budowę. Nie wskazała jakie ograniczenia w zabudowie jej działek będą miały miejsce z uwagi na realizację inwestycji spopieliarni, aby posiadała działki znajdujące się w obszarze oddziaływania tej spopieliarni. Fakt, że będzie zlokalizowana na terenie jej Gminy nie czyni jej stroną postępowania. Wyjaśniła, że już 30% pochówków na terenie Ełku to pochówki poprzez kremację. Na terenie cmentarza także jest zlokalizowane kolumbarium. Podała, że istnieje możliwość realizacji wskazanej inwestycji w oparciu o zapisy obowiązującego planu miejscowego. Drugi pełnomocnik inwestora wskazał zaś na okoliczność, że ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych jest aktem archaicznym. Obecnie procedowana jest nowa ustawa w tej materii, gdzie w art. 98 ust. 4 przewiduje się lokalizowanie krematorium wyłącznie na terenie cmentarza. Poza tym katalog usług tam świadczonych nie jest zamknięty. Prezes przedsiębiorstwa wskazał natomiast na okoliczność, że już od lat 90-tych XX wieku były czynione ustalenia co do lokalizacji trzeciego cmentarza, na którym docelowo miało być zlokalizowane krematorium.

Pełnomocnik Stowarzyszenia Osiedle Bartosze Sunowo popiera zarzuty skargi oraz stanowisko Prokuratora Regionalnego. Wskazał na niedopuszczalność rozszerzającej interpretacji zapisów planu miejscowego, że na cmentarzu mogą być dopuszczone inne usługi niż pochówek. Zaznaczył, że kremacja będzie dotyczyła nie tylko pochówków na tym cmentarzu ale także z innych okolic. Wskazał, że obiekt spopieliarni nie może być lokalizowany tam, gdzie istnieje Ostoja Bobra, tereny wypoczynkowe nad jeziorem, czy ośrodek wypoczynkowy. Podkreślił, że sama nazwa inwestycji jako spopieliarnia nie istnieje w porządku prawnym, bowiem ustawodawca posługuje się terminem „krematorium”.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zważył, co następuje:

Na wstępie wyjaśnienia wymaga, że sądowa kontrola działalności administracji publicznej ogranicza się do oceny zgodności zaskarżonego aktu lub czynności z prawem. Wynika to z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2523).

Sąd administracyjny, kontrolując zgodność zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem, orzeka na podstawie materiału sprawy zgromadzonego w postępowaniu administracyjnym. Obowiązek dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz zebrania i wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego spoczywa na organie orzekającym, a sąd administracyjny nie może zastąpić organu administracji w wypełnieniu tego obowiązku, ponieważ do jego kompetencji należy wyłącznie kontrola legalności rozstrzygnięcia administracyjnego. Oznacza to, że sąd administracyjny nie rozstrzyga merytorycznie o zgłoszonych przez stronę żądaniach, a jedynie w przypadku stwierdzenia, iż zaskarżony akt został wydany z naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 145 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U z 2023 r., poz. 1634 ze zm.) zwanej dalej jako: „p.p.s.a.”, uchyla go lub stwierdza jego nieważność.

Nadto wskazania wymaga, że sąd orzeka na podstawie akt sprawy (art. 133 § 1 p.p.s.a.) nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 § 1 p.p.s.a.).

Rozpoznając wniesioną w niniejszej sprawie skargę, sąd doszedł do przekonania, że nie zasługuje ona na uwzględnienie. Zaskarżone rozstrzygnięcie nie jest obarczone wadami prawnymi, które miały lub mogły mieć wpływ na wynik sprawy.

Istota problemu w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy organ drugiej instancji administracji architektoniczno-budowlanej prawidłowo rozstrzygnął o uchyleniu decyzji organu I instancji z 30 września 2022 r. i orzekł o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę dla inwestora, obejmujące budowę spopieliarni z dwoma podziemnymi zbiornikami na gaz o pojemności 6400 l, zewnętrzną i wewnętrzną instalacją gazową, zewnętrznymi instalacjami kanalizacji deszczowej, sanitarnej, wodociągowej i elektrycznej na działkach nr 134/2,134/1,134/3 w obrębie 0003 Bartosze, gm. Ełk kategoria obiektów X.

Przed przystąpieniem jednak do oceny wskazanego powyżej zagadnienia wobec podnoszonego stanowiska inwestora Sąd zobligowany był do rozstrzygnięcia, czy dopuszczalne jest rozpoznanie wniesionej skargi, skoro kwestionowana jest okoliczność

posiadania przez skarżącą Gminę legitymacji procesowej do złożenia skargi na decyzję o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania terenu i udzieleniu pozwolenia na budowę w tej sprawie. Dalej czy skarżącej winien być przyznany przymiot strony w postępowaniu administracyjnym dotyczącym wydania przedmiotowego pozwolenia na budowę, bowiem jak potwierdzono na rozprawie skarżąca Gmina nie brała udziału w toku prowadzonego postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie decyzji przed organem I i II instancji. Stronie wnoszącej skargę doręczono jedynie decyzję Wojewody. Nadto zdaniem pełnomocnika skarżącej Gminy okoliczność doręczenia decyzji organu odwoławczego przesądza o posiadaniu interesu prawnego w tej sprawie, natomiast ocenę taką neguje konsekwentnie uczestnik postępowanie tj. inwestor.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że fakt doręczenia decyzji organu odwoławczego skarżącej Gminie nie oznacza, wbrew stanowisku pełnomocnika skarżącej, że czynnością taką określonymu podmiotowi automatycznie przyznano przymiot strony.

Wskazać pozostaje, że skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego może wnieść wyłącznie podmiot, który dysponuje legitymacją skargową - legitymacją do uruchomienia postępowania sądowoadministracyjnego. Brak legitymacji skargowej powoduje, że sąd administracyjny nie może przejść do kolejnego etapu postępowania, tj. rozstrzygnięcia sporu o zgodność z prawem określonego aktu lub czynności organu.

Stosownie do treści art. 50 § 1 p.p.s.a. uprawnionym do wniesienia skargi jest każdy, kto ma w tym interes prawny, prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka oraz organizacja społeczna w zakresie jej statutowej działalności, w sprawach dotyczących interesów prawnych innych osób, jeżeli brała udział w postępowaniu administracyjnym. Uprawnionym do wniesienia skargi jest również inny podmiot, któremu ustawy przyznają prawo do wniesienia skargi (§ 2). Taka sytuacja nie ma jednak miejsca w rozpoznawanej sprawie.

Z przytoczonego przepisu wynika, że podmiot wnoszący skargę musi wykazać istnienie po jego stronie interesu prawnego, czyli osobistego, konkretnego i aktualnego prawnie chronionego interesu, który może być realizowany na gruncie określonego przepisu prawa, najczęściej materialnego, bezpośrednio wiążącego zaskarżony akt z indywidualną i prawnie chronioną sytuacją strony. W świetle powyższej regulacji nie ma znaczenia, że organ w toku postępowania administracyjnego (np. błędnie) uznał dany podmiot za stronę. Okoliczność, na którą powołano się w skardze, że organ

odwoławczy doręczył skarżącej Gminie decyzję, nie ma znaczenia dla kwestii legitymacji skargowej, która jest uzależniona od istnienia interesu prawnego. Jest to przesłanka konieczna, którą podmiot wnoszący skargę musi spełnić.

Poza sporem pozostaje okoliczność, że skarżąca Gmina Ełk nie jest właścicielem gruntu objętego wskazanym pozwoleniem na budowę. Z akt administracyjnych - skróconego wypisu z ewidencji gruntów wynika, że działki ewidencyjne nr 134/2, 134/3 i 134/1 w obrębie 0003 Bartosze gm. Ełk stanowią własność Gminy Miasto Ełk. Nie jest kwestionowane także ustalenie organu architektoniczno-budowlanego, że skarżąca Gmina jest właścicielem działki nr 125/12, jak też innych działek po drugiej stronie torów kolejowych (nr 125/13 i 125/8), które zlokalizowane są poza obszarem oddziaływania inwestycji. Z załączonych do projektu materiałów w postaci projektu zagospodarowania terenu wynika nadto, że obiekt spopielnarni został zlokalizowany na działce nr 134/2 o pow. 0,0565 ha, którą otacza działka nr 134/1 o pow. 1,0136 ha oraz działka 134/3 o pow. 17,0146 ha, która z kolei sąsiaduje z działką nr 126/2 stanowiącą linię kolejową. Dopiero poza tą przestrzenią zlokalizowane są działki skarżącej Gminy tj. działki nr 125/13 i 125/8. W skardze oraz pismach procesowych nie wskazano jakie konkretne przepisy prawa tworzące prawa i obowiązki skarżącej związane z zagospodarowaniem terenu mogą być zagrożone wobec zgłoszonego wniosku inwestora o wydanie pozwolenia na budowę.

Podkreślić należy, że zgodnie z ogólną normą art. 28 ustawy z 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 poz. 2000, ze zm.) dalej jako: „k.p.a.”, stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Cechami interesu prawnego jest to, że jest on indywidualny, konkretny, aktualny, sprawdzalny obiektywnie, jego istnienie znajduje potwierdzenie w okolicznościach faktycznych, będących przesłankami zastosowania przepisu prawa materialnego. W wyroku z dnia 10 czerwca 2011 r., sygn. akt II OSK 1059/10 (publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądu Administracyjnego pod adresem: <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>, dalej jako: CBOSA) Naczelny Sąd Administracyjny argumentował, że postępowanie administracyjne dotyczy interesu prawnego konkretnej osoby wówczas, gdy w tym postępowaniu wydaje się decyzję, która rozstrzyga o prawach i obowiązkach tej osoby lub rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach innego podmiotu wpływa na prawa i obowiązki tej osoby. Przymiot strony w postępowaniu administracyjnym ma osoba, której dotyczy bezpośrednio to

postępowanie lub w którym może być wydane orzeczenie godzące w jej prawem chronione interesy poprzez ograniczenie lub uniemożliwienie korzystania z przysługujących jej praw (por. wyrok NSA z 9 grudnia 2005 r., sygn. akt II OSK 310/05, publ. w CBOSA). Na kanwie art. 28 k.p.a. przyjmuje się bezspornie, że o interesie prawnym podmiotów świadczy także prawo do niezakłóconego korzystania z nieruchomości, wynikające z art. 140 oraz 144 Kodeksu cywilnego. Zakłóceniem korzystania z nieruchomości może być każde oddziaływanie, nie zaś tylko przekraczające dopuszczalne normy (por. wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. II OSK 1514/17, publ. w CBOSA).

Inaczej jednak status strony został unormowany w ustawie z 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2021 poz. 2351, ze zm.) dalej jako: "P.b" w art. 28 ust. 2. Jest to *lex specialis* w stosunku do ogólnej normy art. 28 k.p.a. Zgodnie z art. 28 ust. 2 P.b. stronami w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę są: inwestor oraz właściciele, użytkownicy wieczysti lub zarządcy nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu. Definicję "obszaru oddziaływania obiektu" podaje zaś art. 3 pkt 20 P.b. Zgodnie z tym przepisem należy przez to rozumieć teren wyznaczony w otoczeniu obiektu budowlanego na podstawie przepisów odrębnych, wprowadzających związane z tym obiektem ograniczenia w zagospodarowaniu, w tym zabudowy tego terenu.

Przepisami odrębnymi, o których mowa w art. 3 pkt 20 P.b., są wszelkie regulacje prawa powszechnie obowiązującego, które wyznaczają jakiegokolwiek ograniczenia w zagospodarowaniu terenu z powodu istnienia w sąsiedztwie innego obiektu budowlanego. Są nimi zarówno akty wykonawcze do Prawa budowlanego, jak i ustawy szczególne wraz z aktami wykonawczymi (por. Z. Kostka, Prawo budowlane. Komentarz, Gdańsk 2007, s. 24 oraz W. Piątek, Komentarz do art. 3, w: Prawo budowlane. Komentarz, red. A. Gliniecki, Warszawa 2012, s. 50).

Dostrzec pozostaje, że w świetle przytoczonych powyżej przepisów art. 28 ust. 2 i art. 3 pkt 20 P.b. legitymacja procesowa strony w postępowaniu o pozwolenie na budowę powiązana została nie z jakimikolwiek ograniczeniami, jakie mogą powstać w zagospodarowaniu terenu w związku z powstaniem obiektu objętego wnioskiem o udzielenie pozwolenia na budowę, ale z takimi ograniczeniami, których źródłem jest przepis prawa powszechnie obowiązującego. Źródłem takich ograniczeń nie mogą być przy tym wyłącznie przepisy z zakresu prawa cywilnego o ochronie prawa własności. Co prawda w art. 140 i art. 144 Kc zagwarantowano właścicielom nieruchomości

uprawnienie do korzystania z nich zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, jak też ochronę przed takimi działaniami właścicieli nieruchomości, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, to jednak w sprawie budowlanej kwestia immisji musi być uwzględniana, jeżeli podlega regulacji prawa administracyjnego (por. wyrok NSA z 9 maja 2019 r. sygn. akt II OSK 1537/17, publ. CBOSA).

Takich ograniczeń nie można upatrywać tylko w potencjalnym wzroście obciążeń czy uciążliwości dla otoczenia związanych z przyszłym użytkowaniem obiektu. Powołanie się na zintensyfikowane użytkowanie terenu inwestycji i wzmożony ruch samochodowy (klientów spopieliarni) - tak podnosi Stowarzyszenie - w jej otoczeniu, nie jest wystarczające do uznania za stronę postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę na podstawie art. 28 ust. 2 w zw. z art. 3 pkt 20 P.b., a co za tym idzie także istnienie interesu prawnego do wniesienia skargi na decyzję udzielającą pozwolenia na budowę. Wskazane okoliczności nie mają wpływu na ocenę możliwości zagospodarowania nieruchomości gminnych w rozumieniu ww. przepisów, dotyczą jedynie tzw. immisji pośrednich (m. in. hałasu), które mogą być podstawą określonych roszczeń jedynie na gruncie cywilnoprawnym (por. wyrok NSA z 10 stycznia 2023 r. sygn. II OSK 2403/21, wyrok NSA z 26 lutego 2013 r. sygn. II OSK 2011/11 czy wyrok NSA z 28 kwietnia 2009 r. sygn. II OSK 12/08, publ. CBOSA).

Podkreślić pozostaje w tym miejscu, że nawet legitymowanie się prawem własności nieruchomości graniczącej z terenem inwestycji nie jest wystarczające do przyjęcia, że jej właściciel powinien być stroną postępowania w przedmiocie udzielenia pozwolenia na budowę (zob. wyrok NSA z 4 lipca 2018 r. sygn. II OSK 1957/16, publ. CBOSA). Podobnie nie jest wystarczające subiektywne odczucie określonego podmiotu do przyjęcia, że jego nieruchomość znajduje się w obszarze oddziaływania danego przedsięwzięcia (zob. wyrok NSA z 21 listopada 2019 r. sygn. II OSK 3365/17, publ. CBOSA).

W niniejszej sprawie poza sporem pozostaje okoliczność, że przedmiotem zamierzenia budowlanego inwestora jest budowa spopieliarni z dwoma podziemnymi zbiornikami na gaz o pojemności 6400 l, zewnętrzną i wewnętrzną instalacją gazową, zewnętrznymi instalacjami kanalizacji deszczowej, sanitarnej, wodociągowej i elektrycznej na działkach nr 134/2, 134/1, 134/3 w obrębie 0003 Bartosze, gm. Ełk, przy czym działki o nr 134/2 i 134/3 stanowią teren cmentarza komunalnego, na którym poza kwaterami grobowymi, alejkami komunikacyjnymi i niezbędną infrastrukturą znajdującą

się dwa parterowe wielofunkcyjne budynki obsługi cmentarza. Teren przeznaczony pod inwestycję, działka nr 134/2 zlokalizowana pomiędzy parkingiem, a sektorami grzebalnymi cmentarza nie jest zagospodarowany, pokryta jest zielenią oraz znajdują się już na niej dwa budynki.

W rzeczonyj sprawie wbrew zarzutom skargi w przygotowanym projekcie zagospodarowania terenu – w sposób właściwy określono w pkt. VII obszar oddziaływania obiektu, z którego jednoznacznie wynika, że przedmiot inwestycji i obszar jej oddziaływania zamyka się w granicach władania inwestora, czyli działkach objętych skarżoną decyzją. Zarówno działka nr 134/2 oraz część działki 134/3 zostały inwestorowi przekazana przez właściciela Gminę Miasto Ełk w celu realizacji inwestycji polegającej na budowie budynku spopielnarni wraz z instalacją zbiornikową gazu płynnego, przy czym teren inwestycji także znajduje się we władaniu Miasta Ełk, na którym istnieje cmentarz komunalny, parkingi przed cmentarzem (dz. nr 134/1) oraz tereny zielone wokół cmentarza. Z załączonej mapy oraz opisu technicznego projektu zagospodarowania terenu wynika, że wokół cmentarza nie ma innej, sąsiadującej zabudowy, a najmniejsza odległość od granic działki projektowanego budynku wynosi 25 m od terenów kolejowych (działka nr 126/2) ukształtowanych w formie wysokiego nasypu wznoszącego się na kilka metrów powyżej. W opisie projektu wskazano, że projekt budowlany budynku pozostaje zgodny m.in. z:

- ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2020 r. poz. 2127),
- przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 75, poz. 690, ze zm.),
- ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- ustawą z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz.U. z 2000 r. poz. 295),
- przepisami rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie,
- rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie wymagań w zakresie odległości i warunków dopuszczających usytuowanie budowli i budynków, drzew lub krzewów, elementów ochrony akustycznej i wykonywania robót

ziemnych w sąsiedztwie linii kolejowej, a także sposobu urządzania i utrzymywania zastłon odśnieżnych,

- rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. poz. 1839),
- rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz.U. z 2014 r. poz. 112)

Skarżąca Gmina w skardze ani w toku postępowania sądowoadministracyjnego, jak już wskazano powyżej, nie wskazała z uwagi na istnienie jakich konkretnych przepisów prawa tworzących prawa i obowiązki związane z zagospodarowaniem terenów przez skarżącą projektowana zabudowa na cmentarzu komunalnych w Bartoszach skutkuje ograniczeniem możliwości zagospodarowania – zabudowy nieruchomości stanowiących jej własność.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę także nie znalazł przepisów prawa, które w związku z projektowaną zabudową skutkowały w jakikolwiek sposób ograniczeniem w zagospodarowaniu nieruchomości skarżącej, aby skarżącej Gminie w niniejszej sprawie przysługiwał przymiot strony z uwagi na pozostawania w obszarze oddziaływania obiektu projektowanego. Powoływanie się zaś na okoliczność, że taki interes prawny może przysługiwać sąsiadującemu z inwestycją innemu podmiotowi, do którego należy działka nr 126/2, na której zlokalizowana jest infrastruktura kolejowa nie jest trafne, gdyż taki zarzut może skutecznie być podniesiony tylko przez ten podmiot.

Brak interesu prawnego wnoszącej skargę Gminy Ełk skutkuje brakiem możliwości przejścia do kontroli zarzutów merytorycznych podniesionych w skardze. Wprawdzie w sprawie tej swój udział zgłosił Prokurator Regionalny, na zasadzie art. 8 § 1 p.p.s.a., jednak jak wynika z powyższego przepisu prokurator może wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a więc wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według jego oceny wymaga tego ochrona praworządności. W takim przypadku przysługują mu prawa strony. Powyższa regulacja oznacza, że to po stronie Prokuratora pozostaje decyzja o roli w której będzie uczestniczył w konkretnym postępowaniu. W tej sprawie Prokurator nie złożył skargi na decyzję Wojewody lecz wniosek o udział w toczącym się postępowaniu, co oznacza, że przysługuje mu przymiot uczestnika postępowania, nie zaś skarżącego. Z tego też względu uczestnik postępowania dzieli los skarżącego, sytuacja skarżącego ma wpływ na uprawnienia uczestnika postępowania. Skoro skarga w tej sprawie została wniesiona przez podmiot, któremu nie przysługiwał przymiot strony postępowania,

a Prokurator nie złożył odrębnej skargi, zaś udział jego warunkuje sytuacja procesowa skarżącego wobec czego jego merytoryczne stanowisko w tej sprawie nie mogło zostać rozpoznane, bowiem sytuacja procesowa uczestnika postępowania uwarunkowana jest sytuacją skarżącego. Te same reguły dotyczą kolejnego uczestnika postępowania jakim jest Stowarzyszenie dopuszczone do udziału w tej sprawie.

Mając powyższe na uwadze Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie oddalił skargę na podstawie art. 151 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Na oryginale właściwe podpisy

ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

SPECJALISTA

Marta Przewrtańska

